

De lofzang van Zacharias

- * intochtslied ps. 149: 1 en 3
- * stil gebed
- votum en groet

***Onze hulp is in de naam des heren die de hemel en de aarde gemaakt heeft,
Die trouw is en trouw blijft en niet laat varen het werk van zijn handen.
Genade zij u en vrede van god onze Vader en van onze Here Jezus Christus,
in de gemeenschap van en met de Heilige Geest.***

- * lied 117: 1, 3 en 5
- * gebed om de Heilige Geest
- * bijbellezingen: O.T. Jes. 8: 23 – 9: 6
N.T. Luc. 1: 57 - 80
- * lied 67: 1 - 3
- * preek n.a.v. Luc. 1: 78 en 79
- * lied 477: 1

- * geloofsbelijdenis
- * lied 477: 2
- * gebed/voorbede
- * slotlied 118: 1 en 2
- * zegenbede

collecte

***De Here zegent u en behoedt u,
de Here doet zijn aangezicht over u lichten en is u genadig,
de Here verheft zijn aangezicht over u en geeft u zijn vrede.***

Mag ik u eens vragen: *kent* u de lofzang van Zacharias?

Ik denk dat je haast wel kunt zeggen dat de leeftijd die je hebt aangeeft hoe vaak je dat lied, die lofzang, gehoord kunt hebben... misschien wel tot in den treure.

Het pad naar kerst is immers zo plat getreden!

Maar weet u, er is een groot verschil tussen 'gehoord hebben - vaak gehoord heb-ben' en 'kennen'!

Hebt u bijvoorbeeld ooit wel eens stil gestaan bij het '*van-waaruit*' dit lied **geboren** is?!

Deze lofzang van Zacharias is namelijk geboren, en wel net zo reëel als dat Johannes (zijn kind) geboren is! Wist u dat?

Dit lied dat wij '-tig' keer gehoord hebben in ons leven, is niets minder dan *in* Zacharias gegroeid! zoals Johannes in Elisabeth!

Negen maanden en zeven dagen is de priester Zacharias **stom** geweest, en niet alleen stom, hij schijnt ook doof geweest te zijn (dat laatste valt immers op te maken uit wat er staat: '*en zij beduiden zijn vader, dat hij beslissen zou, hoe hij het kind genoemd wilde hebben...*'.)

Stel u eens voor negen maanden *van absolute stilte* en dan nog eens zeven dagen *na* de geboorte van zijn kind!

Hoe zouden wij *dat* ervaren hebben – wij die al moeite hebben met een moment van wat we dan noemen *stille tijd*, het ogenblik alleen voor en met God....

Wat zal hij zich graag hebben geuit, denkt u niet, tegen zijn vrouw en dat al helemaal naarmate de maanden vorderden en de geboorte dichterbij kwam...

Het enige dat bij Zacharias spreken kon, was... *zijn hart!* En laat dat zich maar eens uiten via een schrijftafeltje! O, hij zal het met grote letters meer dan eens geschreven hebben, ervarend hoe te klein zo'n schrijftafeltje is voor dat gevoel: '*Elisabeth, ik houd van je!*' (Stel u die twee oudjes eens voor!)

En zal hij ook niet geschreven hebben, zeker toen het kind geboren was: 'God is groot!'

Op zulke momenten niets kunnen zeggen. Niets kunnen horen. Zelfs niet het eerste huilen van het kind...

Zijn diepste roerselen kon Zacharias niet naar Elisabeth noch naar een ander mens kwijt! En..., net zo min hij het kind kon horen, drong ook de stem van Elisabeth niet tot hem door.

Wáár moest hij, Zacharias, naar toe?! Waar kon hij (doof en stom) naar toe om zich te uiten? Precies!

Alleen maar naar God! Echt spreken met God is alleen mogelijk met **het hart** en het is **daar** dat God spreekt! En een absoluut vereiste daarbij is: stilte – 'wees stil en weet dat Ik God ben!'

Zo zullen die negen maanden en zeven dagen geladen zijn geweest met intieme omgang met God.

En de **vrucht** daarvan openbaarde zich op die achtste dag als hij - weer eens – het schrijftafeltje neemt en op het gesticuleer van de aanwezigen - ('*hoe moet het kind heten*') – schrijft: *Johannes is zijn naam!*

Zie ze staan: Zacharias, dat is: *God herinnert zich Zijn verbond* en Elisabeth, dat is: *God is de absoluut getrouwe* met in de armen Johannes, dat is: *God is genadig*.

Zacharias zal met vaste hand geschreven hebben! En dan.... Als hij opgeschreven heeft wat hij niet heeft kunnen geloven –*Johannes, God is genadig* – gebeurt er dat wonder, dan stijgt daar vanuit zijn diepste innerlijk (*van de bodem van zijn hart!*) een lofzang op!

Zijn laatste woorden (staande bij *het reukofferaltaar* in de tempel) waren woorden van ongelof en twijfel geweest; nu zijn zijn eerste woorden, woorden van zekerheid en lofprijzing – *er stijgt een reukwerk op van het altaar van zijn hart, aangestoken door het vuur van Gods Geest* - uit Zacharias, die zo lang heeft moeten zwijgen.

.....'*En toen Hij het zevende zegel opende, kwam er een **stilte** in de hemel, ongeveer een half uur lang. En ik zag de zeven engelen, die voor God staan, en hun werden zeven bazuinen gegeven. En er kwam een andere engel, die met een gouden wierookvat bij het altaar ging staan, en hem werd veel reukwerk gegeven, met de gebeden van alle heiligen, op het gouden altaar voor de troon....'*

Uit Zacharias barst een loflied los dat ieder die het *goed* hoort telkens weer tot verwondering – tot stilheid – brengt!

Zijn lofprijs sluit nauw aan bij de inhoud van de gebeden die tijdens het reukwerk door volk en priester werden opgezonden tot God. De toen, vanwege zijn stomheid, onuitgesproken zegenbede over het volk: '*de Here zegene en behoede u, de Here doet zijn aangezicht over u lichten en is u genadig; de Here verheffe zijn aangezicht over u en geve u zijn vrede*' werd nu niet alleen uitgesproken, maar was ook u i t g e s p r o k e n! Want, kent u zijn lied?

Ongeloof kan niet spreken, het heeft niets te zeggen! Maar geloof maakt de tong los, doet profeteren! Zacharias bezingt niet het wonder dat hij weer kon spreken, ook bezingt hij niet de zegen dat God de smaadheid van hem en Elisabeth heeft afgenomen – want op een Joods kinderloos gezin lag smaad! Hij bezingt zelfs niet allereerst zijn kind dat hij vast en zeker in zijn armen genomen heeft op dat moment.

Nee, Zacharias – in de maanden van lange stilte er voor open geworden – bezingt vol van de Heilige Geest *het koningschap van de Messias* en de daarmee gepaard gaande zegen!

Vol zijn, vervuld zijn met de Heilige Geest betekent in feite toch: vol zijn van, vervuld zijn van *het Koninkrijk van Jezus Christus, van God!*

'Waar je schat is dáár zal ook... **je hart** zijn!'

Het hart van Zacharias was bij God... Wat was het vol! Hij stroomde over!

Vol zijn, vervuld zijn met de Heilige geest blijkt zich – nog steeds – te kenmerken **niet** in loze extase (handen en voetenwerk) maar in **visie, zicht, uitzicht: vooruitzicht = advent!**

Vervuld met de Heilige geest profeteerde hij van hem *die komen zal*... Christus en Zijn rijk.

Nu zijn er die dit loflied, deze laatste profetie van de oude bedeling, willen duiden als een religieus politiek lied voor toen *en nu* – om zo al het menselijke geploeter om het rijk van de Messias hier en nu te realiseren te rechtvaardigen.

Maar dat is volstrekt onbijbels, immers de Messias, Jezus Christus zelf, heeft getuigd dat zijn koninkrijk **niet** van deze wereld is.... Het gaat om een volkomen andere zaak, die op zich wel invloed zal en moet hebben op zeker de christelijke politiek:

Zacharias, vol van de Heilige Geest, zag het hart van God – want zegt Paulus niet van de Geest van God dat 'deze alle dingen doorzoekt, *zelfs de diepten van God*'?!

Zacharias bezingt die diepten tegen de achtergrond van zijn tijd, een tijd die zich kenmerkte door een vreselijke, met name *g e e s t e l i j k e* *duisternis*: wanhoop en pessimisme was troef... en nu... ??

Die tijd en deze tijd heeft zich nodig op en in de diepte van God!

Wat de diepte van God is?

Innerlijke barmhartigheid, dat is: **liefde, het wezen van God**, in gericht tot en met verlossing, in verlossing tot en met gericht!

Over advent gesproken.

De Heilige Geest plaatst Het Licht tegenover de duisternis... we zijn op weg naar het feest van Het Licht: *'geloofd zij de Here, de God van Israël, want Hij heeft omgezien naar zijn volk en heeft het verlossing gebracht en heeft ons een hoorn van het heil opgericht, in het huis van David, zijn knecht....'*

Omdat het de Heilige Geest is die hier spreekt, kunnen we ook zeggen dat het God zelf is die in deze woorden door middel van Zacharias spreekt en... *hoe rijk en vol realiteitszin zijn ze dan!*

God zag en ziet héél het menselijk bestaan en met welke woorden wordt dat bestaan beter getekend (toen en nu - *kijk om ons heen!*) dan met die enkele: *'duisternis en schaduw van de dood...'* en vanuit Zijn hart laat God weten: *'Ik zal omzien!'*

't Mag en moet klinken in de grote wereld vol ellende tot in die kleine persoonlijke wereld.

Als Zacharias zo zingt: *'waarmee de Opgang uit de hoogte naar ons zal omzien'* moet zijn gezicht met volle zekerheid gestraald hebben van het schijnsel dat hij heeft mogen opvangen. Liefde is Licht! Licht is Leven en Leven van God betekent ook *overvloed* = de hoorn van het heil.

Uiteindelijk betekent de in het begin gestelde en herhaalde vraag: 'kent u dit lied' niets minder dan: **is het uw ervaring en verwachting? Is het uw lied?!**

'Want God die gesproken heeft Licht schijne uit het duister, heeft het doen schijnen in onze harten (maar dan moet je wel de blinden en ramen, maar vooral de deur van je hart hebben opengegooid!) om ons te verlichten met... *de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van CHRISTUS...*'

Gemeente op weg naar Kerst, in verwachting van Christus' wederkomst: hoe is het met ons hart – dat is: uw, jouw en mijn (persoonlijk) hart?

Wat spreekt er bij ons?

Getuigt onze geest met Zijn Geest dat we kinderen van God zijn?

Heeft mijn hart **Gods hart** ontmoet? Is het vol tot **overstromens** toe zoals Zacharias? Zijn we tot **stilte** gekomen? Kennen wij het altaar en... het reukwerk?

Is de lof van en aan God er al eens profetisch uitgebarsten in deze donkere en steeds donker wordende wereld waar de duisternis steeds dichter wordt naarmate de wederkomst van Christus dichterbij komt...

'Wij hebben een woord voor de wereld...' Hij die plusminus tweeduizend jaar geleden met kerst gekomen is – **de Blinkende Morgenster** (het sterrenbeeld waaronder je wedergeboren mag heten), **de Opgang uit de hoogte**, heeft ons laten weten: *gij zijt het licht der wereld!*

Met andere woorden: als er iets met Kerst moet zichtbaar worden, dan zal het in en door ons moeten zijn. 'Gij echter zijt een uitverkoren **priesterschap**, een heilige natie, een volk Gode ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem, die u - jou en mij – uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht; u – jij en ik – eens niet zijn volk, nu echter Gods volk, eens zonder ontferming, nu in ontferming aangenomen'.

Als op een Zacharias toen viel bij onze keuze voor Hem, Jezus de Christus, het lot op ons om die priesterdienst te vervullen!

Waar het hart vol van is daar stroomt de mond van over...

Daarom nog eens: kent u dit lied? En jij?

Waar is het hart vol van?

Advent vraagt bezinning! In feite is er maar Één die Gods grootheid aan en door de mens kan vertolken: *de Heilige Geest*, maar Hij kan dat alleen als Hij de volle ruimte heeft. En die ruimte vindt Hij daar, waar Gods Licht ten volle is doorgedrongen. '**Wie toch onder de mensen weet, wat in een mens is dan des mensen eigen geest, die in hem is...**' met andere woorden: **we zijn persoonlijk verantwoordelijk**.

Overall daar, waar Gods Licht niet is doorgedrongen, is duisternis en dat is daar, waar (en dat kan zelfs in een christenleven!) verborgen, onbeleden zonden zijn, waar onwaarachtigheid is en schijn – geleefd wordt buiten Gods wil!

Gods woord zegt: Licht is Leven – duisternis is dood.

Hoe zijn wij op weg naar kerst, naar... zijn wederkomst?

Wat biedt mijn leven Hem die voor mij kwam?

Stijgt er reukwerk op? Een lofoffer? Verspreid ik de geur van Christus? Dan getuigt mijn leven: *geloofd zij de Here, de God van Israël! Want Hij heeft omgezien naar zijn volk en heeft het verlossing gebracht...*

Wat een verkondiging! Van *grote blijdschap!*

'Hij wil naar ons (maak het maar hel persoonlijk!) omzien, wie of wat ik ook ben!

'Zijn licht breekt door om te beschijnen, die gezeten zijn in duisternis en schaduw van de dood, om onze voeten te richten (dat is op het spoor zetten van) op de weg van de vrede (de weg van het kruis, het sterven aan jezelf!).

Vindt dat zijn echo bij ons?

'Vrede op aarde...', is er vrede allereerst met God in ons hart, met de naaste?

Waar Golgotha geleefd wordt wel.

'In het Woord was Leven en het Leven was het Licht der mensen; en het licht schijnt in de duisternis en de duisternis heeft het niet gegrepen!'

De duisternis wint alleen dan van dat leven, dat de duisternis verliest boven het licht.

Ieder kan en mag de jubel van Zacharias kennen – echt ervaren, bij het altaar!

Geloofd zij de Here de God van Israël, want Hij heeft omgezien... Hij ziet nu om naar ons, u, jou en mij...!

Zacharias ging zingend over de drempel van het oude naar het nieuwe verbond – van bedekt naar onthuld, om te leven in verwachting – niet ziende, in geloof dat Hij die was, is en komen zal.

Hij zag in de toekomst – toen ver, nu dichterbij:

En er zal geen nacht meer zijn en zij hebben geen licht van een lamp of licht van de zon van node, want de Here God zal hen verlichten en zij zullen als koningen heersen tot in alle eeuwigheden!

Heer, laat mijn gebed en mijn handen
geheven zijn, tot u gericht
als reukwerk voor uw aangezicht
als offers die des avonds branden.

Amen.